

Sygnatura akt I C 397/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Mikos-Bednarz
Protokolant:	Katarzyna Chaberek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2014 r. w O.

sprawy z powództwa **W. G.**

przeciwko **C. S.**

o zapłatę

orzeka:

oddala powództwo.

SSR Małgorzata Mikos-Bednarz

Sygn. akt I C 397/14 upr

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Szczytnie w dniu 23 grudnia 2013 r. powód W. G. prowadzący działalność gospodarczą w M. wniósł o zasądzenie od C. S. kwoty 5.041,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Uzasadniając swoje żądanie powód wyjaśnił, iż w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w dniu 30 kwietnia 2010 r. sprzedał pozwanej towar o łącznej wartości 6.214,47 zł, który to został odebrany a wystawiona faktura VAT zaakceptowana. Powód wskazał, iż z uwagi na bezskuteczny upływ terminu zapłaty należności dwukrotnie wzywał pozwaną do zapłaty. Podniósł, iż w dniu 26 września 2012 r. pozwana zapłaciła kwotę 1.000,00 zł, przy czym 827,50 zł zaksięgowano na poczet nieopłaconej faktury VAT z 28 maja 2010 r. (faktura późniejsza k. 33-34 nr (...)) Następnie w dniu 10 grudnia 2012 r. pozwana zapłaciła kolejną kwotę 1.000,00 zł przerywając zdaniem powoda bieg przedawnienia. Żądaniem pozwu objęta została kwota pozostała do zapłaty z faktury VAT (...)z 30 kwietnia 2010 r.

W dniu 30 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Szczytnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując pozwanej zapłatę na rzecz powoda dochodzonych pozwem należności wraz z kosztami postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana C. S., zaskarżając go w całości podniosła, iż nigdy nie dokonywała zakupu towarów wskazanych w załączonej do pozwu fakturze VAT , nigdy nie otrzymała faktury, ani też wezwań do zapłaty. Pozwana wskazała, iż nie dokonywała innych zakupów u powoda, a także nie dokonywała żadnych wpłat na poczet

rzekomych należności. Pozwana podniosła z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia roszczeń wynikających ze spornej faktury VAT.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Szczytnie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce, jako właściwemu miejscowo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 30 kwietnia 2010 r. powód W. G. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonał sprzedaży artykułów budowlanych, wystawiając fakturę VAT nr. (...) na kwotę 6.214,47 zł z terminem płatności w dniu 14 maja 2010 r. Jako nabywcę w treści faktury wskazano pozwaną C. S., pod adresem ul. (...) w O.. Osoba, która odebrała ową fakturę VAT podpisała się nazwiskiem (...).

(**dowód:** faktura VAT (...) z dnia 30 kwietnia 2010 r. – k. 6 – 9)

Pomimo tego, że faktura VAT wystawiona była tylko na pozwaną w dniu 7 grudnia 2010 r. powód wezwał A. i C. S. do zapłaty należności wynikającej z faktury VAT z dnia 30 kwietnia 2010 r. na kwotę 6.214,47 zł oraz faktury VAT z dnia 28 maja 2010 r. na kwotę 1.827,50 zł. Wezwanie wysłano na adres: ul. (...) w O.. Ponownie wezwanie do zapłaty skierowane do tych samych osób i nadane na ten sam adres wysłano w dniu 5 maja 2011 r.

(**dowód:** wezwanie do zapłaty z dnia 7 grudnia 2010 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 11, wezwanie do zapłaty z dnia 5 maja 2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 10, faktura VAT (...) z dnia 28 maja 2010 r. – k. 33 - 34)

W dniu 11 kwietnia 2012 r. powód otrzymał zapłatę w wysokości 1.000,00 zł tytułem innej faktury VAT (...). Jako wpłacającego na dokumencie KP wskazano pozwaną C. S..

Następnie w dniu 26 września 2012 r. powód otrzymał wpłatę w wysokości 1.000,00 zł z rachunku bankowego o nr (...), prowadzonego przez B. S. w O., oznaczonego jako „A. S.zapłata za materiały”. Kolejna wpłata z tego samego rachunku bankowego A. S., oznaczona w ten sam sposób, w wysokości 1.000,00 zł nastąpiła w dniu 10 grudnia 2012 r. Dokonane wpłaty zostały zaliczone na poczet należności za wystawione faktury VAT.

(**dowód:** dowód wpłaty KP (...)z dnia 11 kwietnia 2012 r. – k. 37, wyciąg z rachunku bankowego – k. 35, 36, zestawienie zapisów na koncie klienta A.i C. S.– k. 12)

Pozwana C. S.od 24 kwietnia 1997 r. posiada rachunek bankowy o nr (...)prowadzony przez B. S. w O..

(**dowód:** informacja B. S. w O.– k. 59)

Z załączonych do odpowiedzi na sprzeciw dokumentów wydania towaru z kwietnia 2012r. wynika, że odbiorca A. S. zamieszkały ul. (...) w O., wielokrotnie kupował od powoda W. G. materiały budowlane w roku 2010r. Jako odbiorca wystawionych na wskazanego nabywcę faktur VAT, podpisywał się S. R. oraz T. A..

(**dowód:** faktury VAT wystawione w 2010 r. na A. S. – k. 38-56).

A. S. jest synem pozwanej, pozwana C. S. od 14 lat zamieszkuje w C., pod adresem ul. (...) w O. zamieszkuje syn pozwanej.

(dowód ; zeznania pozwanej C. S. k. 61-62)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pozwana C. S. od początku postępowania kwestionowała zasadność skierowanego przeciwko niej roszczenia powoda W. G.. Pozwana podnosiła, iż nigdy nie dokonywała zakupów materiałów budowlanych u powoda, nie otrzymała spornych faktur VAT ani też wezwań do zapłaty. Co więcej wskazała, że pod adresem ul. (...) w O. mieszka

jej syn , a ona od 14 lat mieszka w miejscowości C.. Stanowczo zaprzeczyła również twierdzeniom powoda, jakoby miała dokonywać trzech wpłat w wysokości po 1.000,00 zł, w tym jednej osobiście w kasie sklepu powoda. Podkreśliła kilkakrotnie, iż nie była w spornym okresie w M. i nie wie gdzie znajduje się siedziba przedsiębiorstwa powoda. Ponadto zaprzeczyła by wpłaty odnotowane na konto powoda pochodziły z jej rachunku bankowego.

Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przepis ten statuuje prawa i obowiązki stron umowy sprzedaży.

Obowiązkiem kupującego jest odebranie rzeczy i zapłata ceny sprzedawcy. Kupującym nie będzie jednak osoba, która nie brała faktycznego udziału w transakcji, nie odebrała przedmiotu sprzedaży, a także nie miała świadomości, iż jakkolwiek umowa sprzedaży była zawarta , nie upoważniała innych osób do dokonywania zakupów w jej imieniu .

Sam fakt umieszczenia imienia i nazwiska pozwanej w rubryce „nabywca” na fakturze VAT nie przesądza w ocenie Sądu, iż to ta osoba w rzeczywistości dokonała spornego zakupu , zwłaszcza że brak dowodu na to , że to pozwana odebrała towar .Jako odbiorcy faktury i towaru wskazane są osoby trzecie .

Z przedstawionych przez powoda i pozwaną dowodów wynika, iż to nie C. S. była stroną zawieranych umów sprzedaży tylko A. S. – syn pozwanej . Co jak słusznie zauważa pozwana ewentualne roszczenia powinny być kierowane do A. S. lub osób, które sporny towar odebrały.

Należy także zwrócić uwagę na brak konsekwencji w dokumentacji złożonej przez powoda. I tak 19 dokumentów wydania towaru z kwietnia 2010r. (k. 38-58) jako odbiorcę wskazują A. S. , wezwania do zapłaty (k. 10-11) wskazują C. i A. S. , zaś faktura VAT z której ma wynikać roszczenie pozwu jest już wystawiona tylko na samą C. S. , a przelewy bankowe wpłat 2 x po 1.000,00 zł dokonane zostały z konta bankowego A. S..

W ocenie Sądu, ustalony stan faktyczny sprawy nie pozwala na uznanie, iż to pozwana C. S.była stroną transakcji, w związku z którymi wystawiono sporne faktury VAT. Nie ma żadnego dowodu na to, iż pozwana otrzymała towar jaki wskazują sporne faktury VAT, ani też by to ona dokonywała wpłat, na które powoływał się powód. Przelewy dokonywane były z konta A. S., a pozwana przedstawiła informację z B. S. w O., iż od 1997 r. posiada w tym banku rachunek o numerze zupełnie innym niż ten z którego dokonywano płatności.

Nie udowodniono także, by wpłata której pozwana miała dokonać rzekomo osobiście, była faktycznie dokonana przez pozwaną. Oznaczenie pozwanej jako osoby wpłacającej, nie może stanowić tu wystarczającego dowodu na potwierdzenie tej okoliczności.

Dlatego też powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak udowodnienia , że stroną umowy sprzedaży była pozwana .

Podkreślić należy, iż pozwana C. S. podniosła również zarzut przedawnienia dochodzonych pozwem należności.

Artykuł 554 k.c. mówi, iż roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy (...) przedawniają się z upływem lat dwóch. Stosownie do tej regulacji, zauważyć należy, iż roszczenia powoda W. G. związane są ze sprzedażą jakiej dokonał w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Nie ma zatem wątpliwości, iż termin przedawnienia jaki należy zastosować w niniejszym stanie faktycznym sprawy wynosi 2 lata.

Należność dochodzona pozwem ma wynikać z faktury VAT , której termin płatności ustalono na 14.05.2010r. (k. 6-9) . Czyli dwuletni termin przedawnienia upłynął z dniem 14.05.2012r. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika występując z pozwem dnia 23.12.2013r. uczynił to półtora roku po upływie terminu przedawnienia.

Nieuprawnione jest stanowisko powoda , który twierdzi , iż trzykrotne zapłaty kwot po 1.000,00 zł, na poczet wierzytelności wynikających ze spornych faktur VAT spowodowały przerwanie biegu przedawnienia. Zdaniem

pełnomocnika powoda uwzględniając datę ostatnio dokonanej wpłaty w dniu 10.12.2012r. dochodzone pozwem roszczenie przedawniłoby się dopiero 10 grudnia 2014 r.

W niniejszej sprawie nie ma zastosowania art. 123 § 1 pkt 2 który mówi, że bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, iż wskazywane wpłaty nie były dokonywane przez pozwaną, ani też nie były dokonywane z jej rachunku bankowego. A ponadto jak sąd wcześniej rozważał, pozwana nie była stroną zobowiązaną do zapłaty za pobrany towar, bowiem to nie ona dokonywała zakupu. Pozwana nie była dłużnikiem.

Pozwana stanowczo podnosiła, iż nie miała wiedzy o jakichkolwiek wpłatach a sama takich wpłat nie dokonywała. W treści wyciągów z rachunku bankowego powoda jasno wynika że przelewów dokonywał syn pozwanej - A. S.. Wobec czego należy domniemywać, iż to syn pozwanej dokonywał spornych wpłat i to z własnego rachunku bankowego.

Nie można zatem przyjąć, iż to pozwana uznała sporne roszczenie, bo roszczenie może uznać tylko zobowiązany dłużnik.

Już tylko na marginesie należy także zwrócić uwagę, że błędny jest pogląd powoda, iż okresowa spłata zaległych należności stanowi uznanie roszczenia, które przerywają bieg przedawnienia.

W tym przedmiocie jednoznacznie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7.03.2003r. I CKN 11/01 w którym stwierdzono, że uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123§1 pkt. 2 KC występuje w wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące.

W treści uzasadnienia wyroku znajdziemy potwierdzenie stanowiska Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, że uznać można tylko skonkretyzowany dług, że przyjmowanie faktur i dokonywanie zapłaty na poczet zaległych świadczeń bez wskazania przez dłużnika w wykonaniu której konkretnie umowy spełnia świadczenie nie dowodzi uznania konkretnych roszczeń.

Dlatego też również z uwagi na podniesiony przez pozwaną C. S. zarzut przedawnienia roszczenia, powództwo W. G. należało oddalić.

Mając powyższe na uwadze, bo po pierwsze brak po stronie pozwanej statusu nabywcy i w dalszej konsekwencji statusu dłużnika i po drugie z uwagi na dodatkowo podniesiony zarzut przedawnienia - do żądania pozwu należało odnieść się negatywnie.

SSR Małgorzata Mikos - Bednarz